

ZAGADKOWE PANACEUM STAROŻYTNOŚCI

Opracowanie <http://ciecinski.eco.pl/mumio.html>

Już ponad trzy tysiące lat medycyna tradycyjna Iranu, Arabii, Azji Środkowej, Indii oraz Chin stosuje wydobywane w górach naturalne lekarstwo, znane jako mumio. W ocalałych starożytnych rękopisach, napisanych w językach arabskim, perskim, tureckim, chińskim, indyjskim, tatarskim, azerskim - wszędzie opisuje się tą substancję z zadziwiającą zgodnością jako niezawodne lekarstwo, leczące wiele chorób. Arystoteles zalecał mumio przy bólach głowy, "flegmatycznym charakterze", dreszczach, paraliżu nerwu twarzowego, epilepsji. Sławni medycy starożytnego świata arabskiego - Abu Ali ibn Sina (Awicenna), Abu-Rajchan Muchammad ibn Achmed al.-Beruni i inni omawiali sposoby wydobywania i oczyszczania oraz zastosowania mumio w leczeniu złamań, zwichnięć, zatruc, choroby Heinego-Medina, migreny, wrzodów przewodu pokarmowego i pęcherza moczowego, gruźlicy itp. Opisując właściwości tego uniwersalnego lekarstwa podkreślali, że daje ono siłę całemu organizmowi a szczególnie sercu, usuwa ślady choroby reumatycznej, normalizuje funkcje wszystkich organów, polepsza działalność organów płciowych, leczy kaszel, niedrożności, paraliże, drgawki, kurcze, "rozpędza" niektóre nowotwory, pomaga przy chorobach stawów i kości, astmie, anginie, ukąszeniach skorpionów, chorobach żołądka, pluciu krwią, nie trzymaniu moczu, przy "słoniowatości", jąkaniu. Jak wynika z analizy starożytnych tekstów, stosowano mumio do leczenia różnorodnych chorób. Jednak najlepszy efekt dawało ono przy leczeniu złamań kości.

Słowa mumio przeniknęła i do Europy Zachodniej. Kilkakrotnie wzmianki o mumio znajdziemy w dramatach Szekspira, np. Falstaff mówi: "Powiniennem zjeść górę mumio", w Makbecie o mumio śpiewają wiedźmy. Jednak w Europie ostatecznie utrwaliła się negatywna opinia o mumio, co było wynikiem stosowanej przez Arabów zasady sprzedawania prymitywnym barbarzyńcom, (za jakich uważali Europejczyków) towaru w najgorszym gatunku. Zaś najgorszym gatunkiem mumio były ludzkie ciała, które przed złożeniem do grobu, w celu konserwacji smarowano roztworem mumio, miodem, bitumem, smołą, dziegciem. Kiedy wskutek jakiejś klęski żywiołowej ciała te znajdowano po latach, trafiały do rąk żądnych zarobku handlarzy, którzy rozdrabniali je na proszek. Taki "pulver mumiae" pojawiał się w europejskich aptekach jeszcze w XIX wieku, (ale w Farmakopei Brytyjskiej z 1809 roku już nie figuruje). Jeden ze starożytnych medyków pisząc o tym ostrzegał, że takie mumio

może być pożytecznym jedynie jako środek stosowany zewnętrznie przy złamaniach i urazach. Spożywanie zaś jest niedozwolone, ponieważ w najlepszym przypadku można stracić wzrok.

Co ciekawe, ta metoda handlu z barbarzyńcami przetrwała. Dzisiaj my w Polsce kupujemy towary zachodnie w najgorszym gatunku. Kto nie wierzy, niech porówna herbatę kupioną w Anglii z tą samą herbatą kupioną w Polsce, lub proszek do prania kupiony we Francji z takim samym proszkiem kupionym w polskim sklepie.

Mumio do dzisiaj nie zdradza swoich tajemnic. Pomimo dokładnego zbadania składu chemicznego, naukowcy nie są zgodni w kwestii zasadniczej, - czym jest mumio, jakie jest jego pochodzenie. Na pewno jest to produkt naturalny, podobny do smoły, o charakterystycznym zapachu i gorzkim smaku, koloru od prawie czarnego do żółto-brązowego, znajdujący w głębokich pieczarach gór Azji Środkowej, Tybetu, Iranu, Afganistanu, na dużych wysokościach (około 3 tysięcy metrów). Podobno znaleziono je także na Antarktydzie. Ma unikalny skład chemiczny - dużo związków organicznych (w tym jad pszczoły, aminokwasy, witaminy z grupy B, olejki eteryczne, sterydy, kwas benzoowy, kwas hipurowy), ale także krzemiany, mnóstwo mikroelementów (glin, krzem, sód, żelazo, magnez, fosfor, bar, siarkę, beryl, mangan, wanad, tytan, srebro, miedź, ołów, cynk, bizmut, nikiel, kobalt, stront, chrom, gal, molibden, wapń, potas, cyna).

A tak wygląda mumio, które kupiłem na bazarze:

Skanował z oryginału Jan P. Ciecicki.

Badania kliniczne, prowadzone pod nadzorem Ministerstwa Zdrowia byłego Związku Radzieckiego przez kilkadziesiąt lat, początkowo na zwierzętach a następnie na ludziach wykazały, że oczyszczony ekstrakt mumio nie ma szkodliwego działania ubocznego, nawet w przypadku

wysokiego przekroczenia zalecanej dawki. Jednocześnie wielokrotnie stwierdzono jego zadziwiająco skuteczne oddziaływanie w przypadkach poważnych złamań kości nawet z zapaleniem szpiku i zakażeniem, a także innych chorobach jak na przykład wrzody żołądka i dwunastnicy, oraz ranach poparzeniowych. Zdolność mumio do przyspieszania procesu regeneracji różnych tkanek, działanie przeciwbakteryjne i przeciwzapalne przy niskiej toksyczności, spowodowało, że mumio zostało wprowadzone do praktyki medycznej w byłym Związku Radzieckim jako silny biostymulator, charakteryzujący się pożytecznym oddziaływaniem na organizm człowieka (procesy przemiany materii, fagocytozę oraz układ nerwowo-humoralny). Jednak nie jako lekarstwo, a suplement żywnościowy (po rosyjsku - dobawka).

Dozowanie:

Mumio przyjmuje się rano na czczo (jeden raz dziennie) na sucho lub jako roztwór (odważoną porcję rozpuszczamy w ciepłej wodzie, jednak jest to operacja długotrwała). W pierwszym przypadku należy popijać lekarstwo wodą, herbatą, mlekiem słodzonym cukrem lub lepiej miodem.

Ilość mumio zależy od wieku oraz ogólnego stanu chorego. Dobowa norma lekarstwa dla dorosłego - 0,15 do 0,2 grama. Po dziesięciu dniach przyjmowania leku robi się pięć lub dziesięciodniową przerwę i następnie powtarza kurs leczenia. Zwykle jest to wystarczające do pełnego wyzdrowienia chorego. Jednak przy złamaniach grubych kości jak np. miednicy, kręgosłupa, biodra i goleni zaleca się przeprowadzenie 3 do 5 kursów leczenia.

Dzieciom podaje się w zależności od wieku:

od 3 miesięcy do 1 roku - 0,01 do 0,02 grama na dobę;

powyżej 1 roku do 9 lat - 0,05 grama;

od 9 lat do 14 lat - 0,1 grama.

Terminy i sposób podawania leku - te same, co u dorosłych.

Interesujący jest fakt, że takie same dawki leku (dla dorosłych) i sposób podawania zalecał Awicenna w swoim "Kanonie medycyny" ponad tysiąc lat temu.

Zewnętrznie stosuje się mumio przy leczeniu ran, poparzeń, stłuczeń w postaci okładów nasyconych 10 procentowym roztworem tego środka.

(na podstawie broszury: A. Sz. Szakirow "Tajna drewniego balzama mumio-asil"; wyd. FAN, Taszkent 1978. W tej pracy Autor opisuje badania nad klinicznym zastosowaniem mumio. Wyniki pozwoliły Autorowi i jego współpracownikom uzyskać pięć tytułów naukowych doktora nauk medycznych oraz kilkanaście niższych stopni naukowych)

Treść ulotki dodawanej do mumio (2004r., poprawiłem ewidentne błędy):

MUMIJO (tak w orginale)

Stymulator wielu regeneracyjnych procesów metabolicznych u człowieka - uniwersalne lekarstwo na wiele chorób, również tzw. "nieuleczalnych"

(Wyjątki z prac naukowych profesorów A. Szakirowa, O. Ismailowej, A. Wisniewskiego i innych)

(Mumio - słowo pochodzenia greckiego, oznacza - "chroniące ciało")

Alkohol w dowolnej postaci podczas kuracji środkiem mumio jest absolutnie przeciwwskazany!

Mumio - to prastary, działający "cuda" balsam, to "sok" ze skał. Często ludzie nazywali go "krew gór". Znali ten środek i wysoko cenili znakomici lekarze starożytności - Arystoteles i Awicenna. Można go zdobyć w wysokich górach, (na wysokości 3 do 5 tys. m. ppm) w pieczarach w postaci nacieków, sopli. Mumio krystaliczne, oczyszczone ma kolor ciemno-brązowy i formę lepkiej, mazistej masy, która mięknie pod wpływem ciepła rąk. Ma specyficzny zapach. Prawidłowo oczyszczone mumio całkowicie rozpuszcza się w ciepłej wodzie.

Mumio zawiera ok. 23 pierwiastków, 30 makro i mikro- elementów, 10 różnych tlenków metali, 6 aminokwasów, szereg witamin, olejki eteryczne, jad pszczeli, substancje smołopodobne - każda z nich może dodatnio wpłynąć na procesy życiowe człowieka, potęgując procesy regeneracyjne w różnych tkankach, działać przeciwzapalnie i ogólnie wzmacniająco, a także przywracać upośledzone funkcje peryferyjnych pni nerwowych i analitycznych centrów w mózgu. Dzięki bogatej i złożonej zawartości, wielkiej ilości elementów zarówno nieorganicznych jak i organicznych aktywnych biologicznie zgromadzonych przez przyrodę w jednej substancji mumio działa leczniczo na wiele chorób. Mechanizm działania mumio jest bardzo złożony i ma wielostronny wpływ na funkcjonowanie organizmu. Trzeba podkreślić, że jeśli w przeciętnym preparacie farmaceutycznym jest ok. 5 do 8 składników, to mumio zawiera ok. 50 komponentów, które zebrała sama przyroda w jedną całość.

W ostatnich latach prowadzone są nadal intensywne badania działania mumio - np. w Leningradzkim Instytucie Farmacji, Instytucie Chemii Organicznej Akademii Nauk Uzbekistanu i Kirgizji (tj. w miejscu występowania mumio).

Przy prawidłowym i regularnym przyjmowaniu mumio pozytywne rezultaty potwierdzone wynikami badań klinicznych wynoszą ok. 94%. Przeciwwskazań do przyjmowania mumio w prawidłowych dawkach nie stwierdzono.

Mumio -ma wpływ wzmacniający na organizm człowieka, dodaje sił i przywraca utraconą energię, znacznie zwiększa obronno-adaptacyjne właściwości organizmu i usuwa uczucie zmęczenia.

Dawkowanie preparatu mumio

Niezbędna ilość mumio dla jednorazowego użycia wynosi od 0,2 do 0,5 grama w zależności od wagi ciała. Do 70kg - 0,2g, do 80kg - 0,25-0,3g, do 90kg - 0,3-0,4g, powyżej 90kg - 0,4-0,5g. Dzieciom w wieku od 3 miesięcy do 1 roku od 0,01 do 0,02g, do 9 lat - 0,05g, do 14 lat - 0,1g dziennie. Podczas zażywania mumio należy zabezpieczyć prawidłowe odżywianie, bogate w białka i witaminy naturalne. Przyjęte doustnie mumio należy popić mlekiem, sokiem owocowym, wodą z miodem, wodą przegotowaną lub mineralną.

Tryb przygotowania roztworu mumio zależy od wagi jednej tabletki, która jest wydrukowana na opakowaniu leku. Jeśli w 4 łyżkach stołowych (60gram) ciepłej przegotowanej wody rozpuścimy 1 gram (5 tabletek po 0,2g) to wtedy:

- w 1 łyżce stołowej roztworu będzie 0,25g mumio,
- w 1 łyżeczce do herbaty roztworu będzie ok. 0,1grama.

Roztwór przechowywać w lodówce nie dłużej jak 10 dni, nie zamrażać!

Zastosowanie kliniczne preparatu mumio

1. Wrzody żołądka i dwunastnicy, choroby przewodu pokarmowego, dróg moczowych (przy zatrzymywaniu moczu), przy zapaleniu jelita grubego, niezżytach żołądka:

- należy stosować doustnie dwa razy dziennie po 0,2-0,5 grama, rano na czczo i wieczorem przed snem. Jeden kurs leczenia trwa 25-28 dni. Przy zaniedbanej chorobie należy po 5 - dniowej przerwie powtórzyć kurs leczenia. Potrzeba 10 do 25 gram mumio. Podczas leczenia należy zachować dietę i umiarkowanie w jedzeniu. Alkohol wykluczony! Odczuwanie bólu powinno zaniknąć po 7-11 dniach. Procent wyleczonych osób - średnio 94.

2. Hemoroidy: - przyjmować dwa razy dziennie (rano - na czczo, wieczorem przed snem) po 0,2-0,5g. Jednocześnie należy stosować specjalne czopki wg. Zestawu maści nr 1 (patrz dalej) kuracja 25 dni. Powtórny kurs leczenia po 5 dniowej przerwie. Nawet przy zaniedbanej chorobie pełne wyleczenie następuje po kilku kuracjach w 95% przypadków.

3. Złamania kości i stawów, rany klatki piersiowej, zwichnięcia, stłuczenia, nadwyrężenie mięśni:

- przyjmować doustnie od 0,2-0,5g.

Należy także nacierać porażone miejsce (po zdjęciu gipsu) maścią nr 3 (patrz dalej). Kurs leczenia 25 - 28 dni. Przy złamaniach grubych kości należy stosować do 3 kursów leczenia z przerwą pięciodniową. Nacieranie maścią prowadzić bez przerwy. Pod działaniem mumio, proces zrastania kości znacznie się przyspiesza. Potrzebna ilość mumio - 15 - 25g.

4. Gruźlica kości, choroby stawów biodrowych i kolanowych, choroby kręgosłupa:

- przyjmować po 0,2 - 0,5 grama mumio dwa razy dziennie w ciągu 21 - 23 dni. Po przerwie pięciodniowej - kurs leczenia powtórzyć. Niezbędna ilość mumio - 10 - 25g.

5. Zakrzepowe zapalenie żył (także żył nóg), popularne "żylaki":

- przyjmować po 0,2 - 0,5 grama mumio raz dziennie w ciągu 20 - 25 dni z pięciodniową przerwą pomiędzy kursami leczenia. Kuracja znacznie zmniejsza ból, opuchliznę i obszar bolących miejsc. Także zwiększa się ilość erytrocytów, normalizuje się skład krwi. Niezbędna ilość mumio na jeden kurs leczenia od 5 do 15g.

6. Ropne zapalenie ucha środkowego, zapalenie ucha środkowego, starcze pogorszenie słuchu:

- zakraplać 10% roztwór mumio po 3 - 4 krople do ucha 2 razy dziennie (rano i wieczorem). Jednocześnie należy także przyjmować mumio doustnie, po 0,2 - 0,5 grama popijając mlekiem osłodzonym miodem. Taka kuracja przyspiesza gojenie, zmniejsza ból i działa przeciwzapalnie.

7. Rany ropiejące i zakażone, oparzenia, wrzody:

- należy stosować opatrunki nasycone 10% roztworem mumio, lub maścią przygotowaną wg. sposobu nr 2 (patrz dalej) z jednoczesnym przyjmowaniem doustnie po 0,2 - 0,5g mumio dwa razy dziennie. Kuracja zmniejsza ból oraz stan zapalny i przyspiesza gojenie się ran.

8. Krwotoki z płuc:

- przyjmować doustnie po 0,2 - 0,5 grama mumio z syropami wiśniowym lub morelowym 2 - 3 razy dziennie, wieczorem przed snem obowiązkowo. Niezbędne 3 - 4 kursy leczenia po 25 dni z 10 dniowymi przerwami.

9. Choroby alergiczne, katar, nieżyt górnych dróg oddechowych, anginy oraz gorączka - przyjmować po 0,2 - 0,5 grama mumio z mlekiem i miodem, rano i wieczorem. Przy anginie płukać gardło 10% roztworem mumio. Niezbędne są od 1 do 3 kursów leczenia, w zależności od zaawansowania choroby. Jeden kurs leczenia powinien trwać 25 - 28 dni z pięciodniową przerwą. Niezbędna ilość mumio - 10 do 25g.

10. Astma bronchialna - po 0,2 - 0,5 grama 2 razy dziennie (rano na czczo, wieczorem przed snem). Jeden kurs leczenia powinien trwać 25 - 28 dni z pięciodniową przerwą. Niezbędna ilość mumio - 10 do 25g.

11. Choroby kobiece, uszkodzenia organów płciowych, stany zapalne - na chore miejsce nakłada się okład nasycony 4% roztworem mumio. Kurs leczenia 2 - 3 tygodnie, w razie potrzeby po 10 dniach powtórzyć. Ponadto wskazane jest zażywanie jeden raz dziennie po 0,2 - 0,5 grama mumio rano na czczo, co skraca okres leczenia. Okłady najlepiej stosować na noc. Po 5 - 7 dniach rany oczyszczają się. Niezbędna ilość mumio - 10 do 25g.

Uwaga: w czasie leczenia należy ściśle przestrzegać zasad higieny. Alkohol wykluczony!

12. Bezpłodność kobiet i mężczyzn, wzmocnienie płciowych funkcji mężczyzny, mała aktywność plemników - zażywać po 0,2 - 0,5 grama 2 razy dziennie (rano na czczo, wieczorem przed snem), oraz duże ilości soków z marchwi, rokitnika, czarnej jagody. Dodatkowo duże ilości kiełków pszenicy i witaminę E. Nie wolno samowolnie zwiększać zalecanej przez lekarza dawki witaminy E!

13. Choroby narządu ruchu, zapalenie korzonków nerwowych, nerwobóle - należy wcierać w ciągu 5 - 6 minut w bolące miejsca 10% roztwór mumio w ciągu 20 dni, przy jednoczesnym zażywaniu po 0,2 - 0,5 grama mumio 2 razy dziennie (rano na czczo, wieczorem przed snem). Przy wcieraniu mumio i lekkim masażu obniża się zapalenie mięśni, zanika ból i niepokój. Dodatkowo duże ilości magnezu i witaminy B.

14. Paradontoza (dziąseł i przyzębia) - zażywać po 0,2 - 0,5 grama 2 razy dziennie (rano na czczo, wieczorem przed snem), popijając mlekiem osłodzonym miodem. Po posiłkach płukać usta 5% roztworem wodnym mumio. Na noc stosować okłady z wacików nasączonych tym samym roztworem. Dodatkowo stosować masaż dziąseł palcem po każdym płukaniu.

15. Egzemy, grzybice, zwyrodnienia kończyn - należy w parze wodnej wygrzać chore miejsca, a następnie natrzeć maścią nr 3. Choroby te wymagają systematycznego leczenia, często powtarzanego. Skuteczność - 60%.

16. Wrzody, ropne wągrzy na twarzy i ciele - 10% roztworem wodnym mumio nacierać czystą skórę przy jednoczesnym stosowaniu doustnie dwa razy dziennie po 0,2-0,5 grama, rano na czczo i wieczorem przed snem w ciągu 25 dni. Po przerwie dziesięciodniowej, kurs leczenia należy koniecznie powtórzyć. Dodatkowo napary z rumianku, okłady z propolisu.

17. Próchnica, bóle zębów - od 0,1 do 0,5 grama mumio rozmiękczyć w palcach rąk na ciastowatą masę i nałożyć na bolący ząb i wokół niego na 3 do 5 minut.

18. Bóle w stawach, odkładanie się soli mineralnych - nacierać na noc bolące miejsca w ciągu 10 - 15 minut maścią nr 3 (patrz niżej), przy jednoczesnym stosowaniu do wewnątrz dwa razy dziennie po 0,2-0,5 grama, rano na czczo i wieczorem przed snem w ciągu 25 dni. Po przerwie pięciodniowej, kurs leczenia należy koniecznie powtórzyć. Absolutny zakaz spożywania rabarbaru i szczawiu!

19. Zapalenie zatok - do 10% wodnego roztworu mumio dodać 5 miligramów gliceryny i zakraplać do nosa trzy razy dziennie po 3 - 4 krople przy jednoczesnym stosowaniu do wewnątrz dwa razy dziennie po 0,2-0,5 grama, rano na czczo i wieczorem przed snem w ciągu 25 dni. Używać tylko chusteczek jednorazowych, często smarkać. Głowę chronić przed zimnem.

Podczas epidemii grypy, należy będąc zdrowym profilaktycznie przyjmować po 0,2g mumio dwa razy dziennie.

Zasady przygotowania maści:

Maść nr 1.

W 10 gramach przegotowanej, ciepłej wody rozpuścić 5 gram mumio, dodać 10 gram lanoliny wodnej i mieszając doprowadzić do konsystencji maści. Następnie dodać 20 gram masła kakaowego rozpuszczonego w temperaturze 45 - 60 stopni C, wymieszać dokładnie. Z tak przygotowanej maści zrobić 10 czopków. Przechowywać w lodówce. Zasięgnąć porady farmaceuty.

Maść nr 2.

W 10 gramach destylowanej (lub przegotowanej) ciepłej wody rozpuścić 5 gram mumio, dodać 20g lanoliny wodnej, doprowadzić do konsystencji maści, następnie dodać 10 gram wazeliny bornej i dokładnie wymieszać. Przechowywać w lodówce. Niezbędna porada farmaceuty.

Maść nr 3.

W 10 gramach destylowanej (lub przegotowanej) ciepłej wody rozpuścić 5 gram mumio, dodać 10g lanoliny wodnej, doprowadzić do konsystencji maści, następnie dodać 40 gram miąższu świeżego aloesu oraz 30 gram wazeliny bornej i dokładnie wymieszać. Przechowywać w lodówce. Niezbędna porada farmaceuty.

Proces mieszania należy prowadzić bardzo starannie, przestrzegając ściśle zasad higieny w tzw. łaźni wodnej w temperaturze 45 do 60 stopni C. Niezbędna porada farmaceuty. Maści należy przechowywać w naczyniach ceramicznych lub szklanych, idealnie czystych słoiczkach w lodówce, nie dłużej jednak niż 3 do 6 miesięcy.